

‘Ik vind 150 een redelijke leeftijd, dan kan ik zeggen: nú gaan we eindelijk beginnen’

Peter Pontiac (60)

Striptekenaar en illustrator. Krijgt 9 september de Marten Toonderprijs

Tijd van leven

Heeft u een vaste weekindeling?

‘Nee. Was het maar waar, zou ik bijna zeggen. In de praktijk ben ik toch voornamelijk illustrator, dus als de telefoon gaat, moet ik ineens heel hard aan de slag. Ik heb tegenwoordig een studiootje in Friesland waar ik regelmatig heen vlucht – een hok waar vroeger pootaardappelen overwinterden – en daar is het doodstil, met prachtige vergezichten. Soms hoor ik een raar geluid en dan weet ik: o ja, dat is een schaap. En dan is het weer een uur stil. Fantastisch vind ik dat, zeker nu de stad me weinig meer te bieden heeft: door een leveraandoening mag ik niet meer drinken. Dus uit je dak gaan bij bandjes is er voor mij niet meer bij. Dan blijkt dat rock’n-roll en alcohol veel met elkaar te maken hebben – zeker voor een stijve Nederlander. Maar ik hou nog steeds van muziek, hoor, en als ik alleen ben heb ik geen drank nodig om muziek te waarderen.’

Wat vond u een nare tijd?

‘Ik heb behoorlijk lang aan de dope gezeten, hoewel ik op dat moment wel kon genieten van het junk-zijn, dat vond ik echt *something to be*. Ik was er bijna trots op: ik liet altijd mijn spuit uit mijn borstzakje steken als een statement tegen de maatschappij. Ook de tijd nadat ik was afgekickt was zwaar, ik voelde me heel lang een gepelde garnaal – zonder omhulling, zonder schild.’

Voor welk boek wilt u nog graag tijd maken?

‘Ik zou nog wel een boek over de dood willen maken. Het is niet het gezelligste onderwerp om je maanden over te buigen, dat houdt me een beetje tegen. Ik ga wel een boek maken over geldzucht – ik wil graag in inkt gieten hoe ik me daarover voel, laten zien hoe geldzucht alles kapot maakt. Ik las ooit dat Frank Zappa, als mensen over het einde van wereld begonnen, zei: “Dat gaat helemaal niet gebeuren. Alles wordt alleen maar steeds erger.” Het bekleemde me ontzettend toen ik dat las, maar ik denk dat-ie gelijk had.’

Hoe doorstaat u de tand des tijds?

‘Ik heb lang timide rondgelopen. Achteraf denk ik: jézus, ik heb me zo ontzettend laten afbluffen door al die grote bekken die de wereld bepalen. Nu heb ik zo langzamerhand vrede met wie ik ben – ik heb me lang gegeneerd voor wie ik was en dat wordt steeds minder, dat is heerlijk. Je leert met vallen en opstaan veel dingen, maar tegen de tijd dat je ze kunt toepassen, is het leven al weer bijna voorbij, dat is onuitstaanbaar. Daarom vind ik dat honderdvijftig een heel redelijke leeftijd zou zijn – dan kan ik tenminste zeggen: hè hè, nú gaan we eindelijk echt beginnen.’

door Caroline Buijs foto Bert Nienhuis

